

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2017. gada 7. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju tiesību aizsardzība – Direktīva 1999/44/EK – Patēriņa preču pārdošana un saistītās garantijas – “Pārdošanas līguma” jēdziens – Šīs direktīvas nepiemērojamība – Tiesas kompetences neesamība

Lietā C-247/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Hannover* (Hannoveres apgabaltiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 22. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 29. aprīlī, tiesvedībā

Heike Schottelius

pret

Falk Seifert.

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Bergere [*M. Berger*] (referente), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un E. Levits,

ģenerālvokāts H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *H. Schottelius* vārdā – *M. Burger, Rechtsanwalt*,
- *F. Seifert* vārdā – *M. Lorenz, Rechtsanwalt*,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze, J. Möller* un *M. Hellmann*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *C. Hödlmayr* un *D. Roussanov*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīvas 1999/44/EK par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV 1999, L 171, 12. lpp.) interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Heike Schottelius* un *Falk Seifert* par *H. Schottelius* apgalvoti veiktajiem izdevumiem, lai novērstu kādas būves trūkumus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 1999/44 preambulas 6., 7. un 10. apsvērumā ir noteikts:

“(6) tā kā galvenās grūtības, ar ko sastopas patērētāji, un galvenais konfliktu avots ar pārdevējiem attiecas uz preču neatbilstību līgumam; tā kā tādēļ ir pamats tuvināt attiecīgo valstu tiesību aktus, kas reglamentē patēriņa preču pārdošanu, tomēr neaizskarot valstu tiesību aktu noteikumus un principus, kas attiecas uz līgumsaistībām un saistībām, kas nav līgumsaistības;

(7) tā kā precēm galvenokārt ir jāatbilst līguma specifikācijām; tā kā principu par atbilstību līgumam var uzskatīt par valstu dažādo juridisko tradīciju kopīgu principu; tā kā dažu valstu juridiskajās tradīcijās var nebūt iespējams paļauties tikai uz šo principu, lai nodrošinātu patērētāja tiesību aizsardzības obligātu līmeni; tā kā saskaņā ar šādām juridiskajām tradīcijām attiecīgo valstu papildu noteikumi jo īpaši var būt lietderīgi, lai nodrošinātu to, ka patērētāju tiesības aizsargā gadījumos, kad puses nav vienojušās par konkrētiem līguma noteikumiem, vai arī puses ir vienojušās par tādiem līguma noteikumiem, kas tieši vai netieši atceļ vai ierobežo patērētāja tiesības un kas nav patērētājam saistoši, ja viņa tiesības izriet no šīs direktīvas;

[..]

(10) tā kā gadījumos, kad preces neatbilst līgumam, patērētājiem būtu jābūt tiesīgiem panākt, lai viņi bez maksas saņemtu līgumam atbilstošas preces, izvēloties vai nu to labošanu vai aizstāšanu, vai arī, nesaņemot šādas preces, panākt cenas samazināšanu vai līguma anulēšanu.”

- 4 Šīs direktīvas 1. pantā “Piemērošanas joma un definīcijas” ir noteikts:

“1. Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, lai nodrošinātu vienādu patērētāju tiesību aizsardzības minimālo līmeni iekšējā tirgū.

2. Šajā direktīvā:

- a) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kura līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tirdzniecību, tās uzņēmējdarbību vai profesiju;

[..]

- c) “pārdevējs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas saskaņā ar līgumu pārdod patēriņa preces saistībā ar tās veikto tirdzniecību, uzņēmējdarbību vai tās profesiju;

[..]

4. Šajā direktīvā līgumus par rūpnieciski ražojamu vai izgatavojamu patēriņa preču piegādi arī uzskata par pārdošanas līgumiem.”

5 Minētās direktīvas 2. panta “Atbilstība līgumam” 1. un 5. punktā ir noteikts:

“1. Pārdevējam ir jāpiegādā patērētājam tādas preces, kas atbilst pārdošanas līgumam.

[..]

5. Jebkuru neatbilstību, ko rada patēriņa preču nepareiza uzstādīšana, uzskata par līdzvērtīgu preču neatbilstībai, ja uzstādīšana ir ietverta preču pārdošanas līgumā un preces ir uzstādījis pārdevējs, vai tas ir darīts uz viņa atbildību. Tāpat šo principu piemēro, ja izstrādājumu, kura uzstādīšana jāveic patērētājam, uzstāda patērētājs, un nepareizā uzstādīšana ir kļūmīgas uzstādīšanas instrukcijas dēļ.”

6 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 3. pantu “Patērētāju tiesības”:

“1. Pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkuru preču piegādes brīdī esošu neatbilstību.

2. Neatbilstības gadījumā patērētājs ir tiesīgs prasīt, lai saskaņā ar 3. punktu preces bez maksas padarītu atbilstīgas, salabojot vai nomainot tās, vai arī saskaņā ar 5. un 6. punktu ir tiesīgs saņemt attiecīgu cenas samazinājumu vai atcelt līgumu.

3. Pirmkārt, patērētājs var prasīt, lai pārdevējs salabo preces, vai arī viņš var prasīt, lai pārdevējs tās nomaina, abos gadījumos bez maksas, ja vien tas nav neiespējami vai nesamērīgi.

[..]

Jebkura preču labošana vai nomaiņa jāveic pieņemamā laikā un nesagādājot ievērojamas neērtības patērētājam, ņemot vērā preču raksturu un nolūku, kādam patērētājs ir preces pieprasījis.

[..]

5. Patērētājs var pieprasīt attiecīgu cenas samazinājumu vai atcelt līgumu:

– ja patērētājs nav tiesīgs ne uz preču labošanu, ne nomaiņu,

vai

– ja pārdevējs nav izmantojis zaudējumu atlīdzināšanas līdzekli pieņemamā laikā,

vai

– ja pārdevējs nav izmantojis zaudējumu atlīdzināšanas līdzekli, nesagādājot ievērojamas neērtības patērētājam.”

Vācijas tiesības

7 Direktīva 1999/44 ir pārņemta Vācijas tiesībās *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civillikums, turpmāk tekstā – “*BGB*”) reformas ietvaros, kura veikta ar 2001. gada 26. novembra *Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts* (Likums par saistību tiesību modernizāciju) (*BGBI.* 2001 I, 3138. lpp.), kas stājas spēkā 2002. gada 1. janvārī.

- 8 *BGB* 280. pantā “Zaudējumu atlīdzināšana saistību neizpildes dēļ” ir noteikts:

“1. Ja parādnieks neizpilda līgumisku saistību, kreditors var pieprasīt atlīdzināt tam radušos zaudējumus. [..]

[..]

3. Zaudējumu atlīdzību saistības izpildes vietā kreditors var prasīt tikai saskaņā ar 281., 282. vai 283. pantā izklāstītajiem papildu nosacījumiem.”

- 9 *BGB* 281. panta “Zaudējumu atlīdzība saistības izpildes vietā neizpildes vai nepienācīgas izpildes dēļ” 1. punktā ir noteikts:

“Ja parādnieks izpildāmo saistību neizpilda vai izpilda to neatbilstoši nolīgtajam, tad kreditors saskaņā ar 280. panta 1. punktā izklāstītajiem nosacījumiem var pieprasīt zaudējumu atlīdzību saistības izpildes vietā, ja tas ir veltīgi noteicis parādniekam samērīgu termiņu saistības izpildīšanai vai trūkuma novēršanai. [..]”

- 10 Saskaņā ar *BGB* 323. pantu “Līguma izbeigšana saistības nepienācīgas izpildes vai tās neizpildes dēļ”:

“1. Ja saskaņā ar savstarpēju līgumu izpildāmu saistību parādnieks neizpilda vai izpilda neatbilstoši līgumam, tad kreditors var atkāpties no līguma, ja tas ir veltīgi noteicis parādniekam samērīgu termiņu saistības izpildīšanai vai trūkuma novēršanai.

[..]”

- 11 *BGB* 634., 636. un 637. pants ir iekļauts tā 2. daļas 8. nodaļas 9. apakšnodaļas 1. sadaļā “Uzņēmuma līgums”.

- 12 *BGB* 634. pantā “Pasūtītāja tiesības trūkumu gadījumā” ir noteikts:

“Ja darbam ir trūkumi, tad, ja pastāv turpmāk minētajās tiesību normās izklāstītie nosacījumi un ja nav paredzēts citādi, pasūtītājs var:

[..]

2. pats novērst trūkumus un prasīt atmaksāt nepieciešamos izdevumus saskaņā ar 637. pantu;

3. izbeigt līgumu saskaņā ar 636., 323. pantu un 326. panta 5. punktu [..] un

4. saskaņā ar 636., 280., 281., 283. un 311.*bis* pantu pieprasīt zaudējumu atlīdzību [..].”

- 13 *BGB* 637. panta “Izpilde, ko veic pasūtītājs” 1. punktā ir paredzēts:

“Darbā pieļauta trūkuma gadījumā, kas joprojām pastāv pēc pasūtītāja noteikta saprātīga termiņa labojumu veikšanai, viņš var pats novērst trūkumu un prasīt atlīdzināt nepieciešamos izdevumus, ja vien uzņēmējs pamatoti neatsaka šo labojumu veikšanu.”

Pamatlietas strīds un prejudiciālais jautājums

- 14 *H. Schottelius* laulātais uzdeva uzņēmējam *F. Seifert* veikt šī laulātā pāra dārza baseina atjaunošanu. Darbs, veicot samaksu, tika pieņemts 2011. gadā.

- 15 No Tiesas rīcībā esošajiem materiāliem izriet, ka, pirmkārt, zemesgabals, uz kura ir uzcelts šis baseins, pieder *H. Schottelius*, līdz ar to viņa ir tā īpašniece, un ka, otrkārt, ar 2011. gada 3. un 4. novembrī noslēgtu līgumu viņas laulātais tai nodeva savas tiesības uz garantiju, kādas tam bija attiecībā pret uzņēmēju. Turpretī no šiem materiāliem neizriet, ka *F. Seifert* jau sākumā būtu pārdevis minēto baseinu *Schottelius* kundzei un kungam.
- 16 Pēc šī paša baseina atjaunošanas darbu pabeigšanas atklājās dažādi trūkumi, kurus varēja atklāt vienīgi, šo baseinu lietojot. Šie trūkumi īpaši skāra tīrīšanas iekārtu un pumpi. *H. Schottelius* un viņas laulātais lūdza *F. Seifert* šos trūkums novērst. Tā kā viņš nereaģēja uz šo lūgumu, *H. Schottelius* par šiem trūkumiem uzsāka atsevišķu pierādījumu nodrošināšanas procedūru.
- 17 Atbilstoši Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem šīs procedūras laikā eksperts konstatēja nopietnus trūkumus un to, ka uzņēmējs nav ievērojis būvniecības standartus. Turklāt, galu galā, būves remontdarbus veica *H. Schottelius* vīrs ar drauga palīdzību. Šim nolūkam ieinteresētajai personai bija jāiegādājas vajadzīgie materiāli.
- 18 Pēc tam prasītāja pret *F. Seifert* cēla prasību par izdevumu atmaksu saistībā ar šiem remontdarbiem.
- 19 *Landgericht Hannover* (Hannoveres apgabaltiesa, Vācija) uzskata, ka principā šī prasība nav pieņemama, ņemot vērā, ka visās valsts tiesību normās, kas šajā lietā attiecīgā gadījumā ir piemērojamas, patērētājam tiek prasīts skaidri noteikt papildu termiņu, lai uzņēmējs varētu novērst lietas trūkumus, ja vien šāda termiņa noteikšana nav lieka, ko nevarot konstatēt no pamatlietas strīdā iesniegtajiem faktiem un pierādījumiem. Šo termiņu savlaicīgi esot noteikusi nevis *H. Schottelius*, kas ir garantijas tiesību turētāja, bet gan vienīgi viņas vīrs ar advokāta 2011. gada 16. novembra vēstuli. Turklāt ieinteresētās personas vīra kā trešās personas izteiktais brīdinājums neesot tiesiski saistošs saskaņā ar Vācijas tiesību normām, jo viņš bija nodevis savas tiesības ieinteresētajai personai. Kā apgalvo *H. Schottelius*, jebkurā gadījumā *F. Seifert* esot bijis pietiekami daudz laika attiecīgo trūkumu novēršanai.
- 20 Turpretī, kā uzskata iesniedzējtiesa, tajā iesniegtā prasība nebūtu obligāti jānoraida, ja saskaņā ar Direktīvas 1999/44 3. panta 5. punkta otro ievilkumu, to lasot tostarp kopā ar tās preambulas 7. un 10. apsvērumu, un pretēji Vācijas tiesībās paredzētajam, no principa par sniegtā pakalpojuma atbilstību līgumam izrietētu, ka patērētāja noteiktais termiņš lietas trūkumu novēršanai nav nosacījums, kas jāizpilda, lai drīkstētu atsaukties uz sekundārajām garantijās tiesībām, kādas rodas no šiem trūkumiem.
- 21 Šādos apstākļos *Landgericht Hannover* (Hannoveres apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai no Direktīvas [1999/44] 3. panta [5. punkta] otrā ievilkuma ir izsecināms Eiropas patērētāju tiesību princips, saskaņā ar kuru visos starp patērētājiem un personām, kuras nav patērētāji, noslēgtajos darījumos attiecībā uz patēriņa precēm ir pietiekami, ka, lai varētu tikt īstenotas sekundārās garantijas tiesības, persona, kura nav patērētājs un kurai ir garantijas pienākums, samērīgā termiņā nav novērsusi trūkumu, lai arī šajā ziņā termiņš trūkuma novēršanai nav skaidri jānosaka, un saskaņā ar kuru atbilstošās valsts tiesību normas, piemēram, arī ar patēriņa precēm saistīta uzņēmuma līguma gadījumā, ir attiecīgi jāinterpretē un vajadzības gadījumā jāpiemēro sašaurināti?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 22 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 1999/44 3. panta 5. punkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību principu patērētāju tiesību aizsardzības jomā, lai patērētājs, kas ir noslēdzis līgumu ar pārdevēju par patēriņa preci, varētu

izmantojot savas tiesības uz sekundāro garantiju, pietiek, ka šis pārdevējs nav veicis trūkumu novēršanu saprātīgā termiņā, un nav nepieciešams, lai šis patērētājs būtu noteicis termiņu lietas trūkuma izlabošanai.

- 23 Vācijas valdība un Eiropas Komisija ir izvirzījušas iebildi par kompetences neesamību šajā lietā. Kā apgalvo šī valdība un šī iestāde, Direktīva 1999/44 pamatlietā neesot piemērojama, jo attiecīgais līgums neesot “pārdošanas līgums” šīs direktīvas izpratnē, bet gan “uzņēmuma līgums”. Šī pēdējā veida līgums neietilpstot šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- 24 Šajā ziņā iesākumā ir jānorāda, ka Tiesai ir jāizvērtē apstākļi, kādos valsts tiesa ir uzdevusi jautājumu, lai noskaidrotu, vai tai ir atbilstoša kompetence (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 2014. gada 3. jūlijs, *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 35. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2014. gada 4. septembris, *Szabó*, C-204/14, nav publicēts, EU:C:2014:2220, 16. punkts).
- 25 No pastāvīgās judikatūras arī izriet, ka Tiesai principā ir kompetence interpretēt tikai tās Savienības tiesību normas, kas patiešām ir piemērojamas pamatlietā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1997. gada 18. decembris, *Annibaldi*, C-309/96, EU:C:1997:631, 13. punkts, un 2011. gada 7. jūlijs, *Agafitei u.c.*, C-310/10, EU:C:2011:467, 28. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī rīkojumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Târșia*, C-328/15, nav publicēts, EU:C:2016:273, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Šajā lietā ir jākonstatē, pirmkārt, ka iesniedzējtiesa ir uzdevusi Tiesai jautājumu par to, kā jāinterpretē Direktīvas 1999/44 3. panta 5. punkta otrais ievilkums. Tādējādi iesniedzējtiesa vadās no pieņēmuma, ka direktīva ir piemērojama tādos apstākļos kā pamatlietā.
- 27 Otrkārt, no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem un it īpaši no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka attiecīgais līgums pamatlietā saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesību normām ir kvalificējams kā “uzņēmuma līgums”.
- 28 Šādos apstākļos, lai noteiktu, vai Tiesai ir kompetence atbildēt uz uzdoto jautājumu, ir jāpārbauda, vai Direktīva 1999/44 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā ir piemērojama tādām uzņēmuma līgumam kā pamatlietā, kura priekšmets ir uzņēmēja veikta baseina atjaunošana.
- 29 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmām kārtām, ka Direktīvas 1999/44 piemērošanas joma aprobežojas ar “pārdošanas līgumu”, lai gan pats šis jēdziens tajā nav definēts.
- 30 No šīs direktīvas 1. panta 1 punkta izriet, ka tās mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par dažiem patēriņa preču “pārdošanas” aspektiem un saistītajām garantijām. Turklāt no minētās direktīvas, it īpaši no tās 1. panta 2. punkta, kurā tostarp ir definēti “patērētāja” un “pārdevēja” jēdzieni, izriet, ka tā ir piemērojama vienīgi pārdošanai, par ko vienojas profesionāls pārdevējs un pircējs patērētājs.
- 31 Otrām kārtām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru no prasības par Savienības tiesību vienveidīgu piemērošanu izriet, ka tad, ja tiesību normā nav atsauces uz dalībvalstu tiesībām saistībā ar kādu īpašu jēdzienu, šis jēdziens visā Savienībā ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā attiecīgās tiesību normas kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 9. novembris, *Wathelet*, C-149/15, EU:C:2016:840, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 32 Lai gan Direktīvas 1999/44 tekstā nav sniegta nekāda “pārdošanas līguma” definīcija, tajā nav arī atsauces uz valsts tiesībām saistībā ar šī termina nozīmi. Tātad no tā izriet, ka direktīvas piemērošanas vajadzībām tas ir jāuzskata par autonomu Savienības tiesību jēdzienu, kas jāinterpretē vienveidīgi visā tās teritorijā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 18. oktobris, *Brüstle*, C-34/10, EU:C:2011:669, 26. punkts).

- 33 Treškārt, lai noteiktu, vai tāds uzņēmuma līgums kā pamatlietā, kurš ietver pakalpojumu sniegšanu, var tikt uzskatīts par “pārdošanas līgumu” šīs direktīvas izpratnē, ir jākonstatē, ka šajā direktīvā tiešā veidā ir noteikti līgumi, kas ietver tādu pakalpojumu sniegšanu, kurus var pielīdzināt pārdošanai.
- 34 Kā izriet gan no Direktīvas 1999/44 tiesību normām, gan no tās konteksta, jēdziens “pārdošana” attiecas tikai uz noteiktiem līgumiem, kurus saskaņā ar valsts tiesībām var kvalificēt atšķirīgi, proti, kā pakalpojumu līgumus vai kā uzņēmuma līgumus.
- 35 Tātad, pirmām kārtām, saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 4. punktu “līgumus par rūpnieciski ražojamu vai izgatavojamu patēriņa preču piegādi arī uzskata par pārdošanas līgumiem”. Līdz ar to līgums, kura priekšmets ir tādas preces pārdošana, ko pārdevējam vispirms ir jāsarāžo vai jāizveido, ietilpst minētās direktīvas piemērošanas jomā.
- 36 Otrām kārtām, Direktīvas 1999/44 2. panta 5. punktā neatbilstību, ko rada patēriņa preču nepareiza uzstādīšana, uzskata par līdzvērtīgu preču neatbilstībai, ja uzstādīšana ir ietverta preču pārdošanas līgumā. Tādējādi preces uzstādīšana, ja tā ir saistīta ar pārdošanu, ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- 37 No iepriekš minētajiem konstatējumiem izriet, ka, pirmām kārtām, Direktīva 1999/44 ir piemērojama ne tikai pārdošanas līgumiem *stricto sensu*, bet arī noteiktām līgumu kategorijām, kuras ietver pakalpojumu sniegšanu, ko saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesībām var kvalificēt kā pakalpojumu sniegšanas līgumus vai uzņēmuma līgumus, proti, kā līgumus par rūpnieciski ražojamu vai izgatavojamu patēriņa preču piegādi, kā arī līgumus, kuros ir paredzēta šādu preču uzstādīšana saistībā ar pārdošanu.
- 38 Otrām kārtām, lai šo līgumu kategorijas, kas ietver pakalpojumu sniegšanu, varētu kvalificēt kā “pārdošanas līgumus”, šīs direktīvas izpratnē pakalpojumu sniegšanai ir jābūt vienīgi aksesuāra rakstura, salīdzinot ar pārdošanu.
- 39 Ceturtkārt, šādu “pārdošanas līguma” jēdziena Direktīvas 1999/44 izpratnē interpretāciju apstiprina šīs direktīvas sagatavošanas darbi, kā arī Apvienoto Nāciju 1980. gada 11. aprīlī Vīnē parakstītā Konvencija par starptautiskajiem preču pirkuma un pārdevuma līgumiem, kas ir ietekmējusi šo direktīvu.
- 40 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par patēriņa preču pārdošanu un garantijām (COM(95) 520 *final*], ko 1996. gada 23. augustā iesniedza Komisija (OV 1996, C 307, 8. lpp.), izriet, ka “pakalpojumu sniegšanas sarežģītība un daudzveidība nav piemērota, lai tai uz pakalpojumiem vienkārši attiecinātu arī preču pārdošanai piemērojamās normas”. Tādējādi tiem piemērotu īpašu raksturojumu dēļ pakalpojumiem principā nevajadzētu ietilpt direktīvas 1999/44 piemērošanas jomā.
- 41 Tieša noteiktu veidu līgumu pielīdzināšana, kuros ir ietverta gan pārdošana, gan pakalpojumu sniegšana, kā aplūkots šī sprieduma 35. un 36. punktā, ir izskaidrojama it īpaši ar Savienības likumdevēja gribu, pirmkārt, reaģēt uz patērētāja grūtībām nošķirt šos divus profesionāla sniegtos pakalpojumus un, otrkārt, saskaņā ar Direktīvas 1999/44 preambulas 1. apsvērumu nodrošināt augstu patērētāju aizsardzības līmeni.
- 42 Šī sprieduma 40. punktā minētajā direktīvas priekšlikumā šajā sakarībā ir precizēts, ka ar pārdošanu saistītai preču uzstādīšanai būtu jāietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, ievērojot, pirmkārt, praksē vērojamās grūtības nošķirt pakalpojumu sniegšanu, kas izpaužas kā preču uzstādīšana, no šo preču pārdošanas un, otrkārt, nepieciešamību pēc vienvērtīgas patērētāju aizsardzības.

- 43 Pārdošanas līguma pielīdzināšana līgumiem par rūpnieciski ražojamu vai izgatavojamu patēriņa preču piegādi, kas ir minēti Direktīvas 1999/44 1. panta 4. punktā, tika iekļauta pirmajā direktīvas priekšlikuma lasījumā Parlamentā, ievērojot šī sprieduma 39. punktā minēto Apvienoto Nāciju konvencijas 3. panta 1. punktu, tostarp, lai ņemtu vērā grūtības, kuras radās, kvalificējot šos līgumus, kas nozīmēja vienlaikus pienākumu rīkoties, kas ietverams uzņēmuma un pakalpojumu sniegšanas līgumos, un preces nodošanas pienākumu, kas raksturo pārdošanas līgumu.
- 44 Šajā lietā no Tiesas rīcībā esošajiem materiāliem izriet, ka *H. Schottelius* un viņas vīrs lūdza uzņēmējam *F. Seifert* atjaunot viņu baseinu. Šajā saistībā viņi ar pēdējo minēto noslēdza uzņēmuma līgumu. Atbilstoši šim līgumam uzņēmējs viņiem tiešām pārdeva tādas dažādas preces, kas ir nepieciešamas baseina atjaunošanai, tostarp filtrēšanas iekārtu, kas ir aprīkota ar pumpi. Tomēr ir jākonstatē, ka pakalpojumu sniegšana, kas izpaudās kā šo preču uzstādīšana, ir galvenais šī uzņēmuma līguma priekšmets un ka šo pēdējo pārdošanai bija vienīgi aksesuārs raksturs salīdzinājumā ar pakalpojumu sniegšanu.
- 45 Turklāt, ņemot vērā Tiesas rīcībā esošos lietas materiālus, šo uzņēmuma līgumu nevar kvalificēt arī kā “rūpnieciski ražojamu vai izgatavojamu patēriņa preču piegādes” līgumu Direktīvas 1999/44 1. panta 4. punkta izpratnē, jo šim uzņēmējam nebija nedz jāsarāž, nedz jāizgatavo attiecīgā baseina atjaunošanai nepieciešamās preces.
- 46 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāuzskata, ka tāds uzņēmuma līgums kā pamatlietā nav kvalificējams par “pārdošanas līgumu” Direktīvas 1999/44 izpratnē un līdz ar to tas neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- 47 Līdz ar to saskaņā ar šī sprieduma 25. punktā atgādināto judikatūru Tiesai nav kompetences atbildēt uz *Landgericht Hannover* (Hannoveres apgabaltiesa) uzdoto prejudiciālo jautājumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 48 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

Eiropas Savienības Tiesai nav kompetences atbildēt uz jautājumu, ko *Landgericht Hannover* (Hannoveres apgabaltiesa, Vācija) ir uzdevusi ar 2016. gada 22. aprīļa lēmumu par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[Paraksti]